

Milí členové redakce *rodiny DNES*,
 můj největší sen je se setkat se spisovatelkou
 Veronikou Válkovou, jejíž knížky jsou mé nejoblíbenější,
 a také s jejím ilustrátorem Petrem Koplem.
 Byla bych moc šťastná, kdyby se toto mé přání
 podařilo splnit.
 Hoďte mě děkům,
 Alžběta Lacková, 12 let.

V Gradě mají vystavenou celou zeď z knížek, které tohle nakladatelství vydalo.

Na obrázku, který mi ilustrátor Petr Kopl namaloval, stojím na přídi vikinské lodi drakkar.

Ocitla jsem se na drakkaru

Žaludek mám sevřený nervozitou. Za chvíličku se má v realitu změnit moje největší přání. Setkám se s autory mé nejoblíbenější knižní hrdinky.

Text: ALŽBĚTA LACKOVÁ, 12 let
 Foto: TOMÁŠ KRIST, MAFRA

Velké dveře redakce nám otevřela paní Ivana Kočí, šéfredaktorka Oddělení dětské a sportovní literatury. S milým úsměvem na tváři nás pozvala dovnitř. Z chodby na mne náhle vyskočila velká panda (s plyšovým kožíškem) – ale vážně! Je to totiž maskot všech dětských knížek vydávaných Gradou a jmenuje se Bambook. To ovšem nebylo jediné překvapení toho dne, čekala mě jich celá smršť.

Hned vzápětí mi vyšla vstříc i moje oblíbená spisovatelka Veronika Válková. Doufám, že jsem se netvářila moc vytřeštěně – byla jsem z toho setkání totiž úplně na větvi. Paní Válková píše prostě dokonalé knihy, které spojuje hlavní hrdinka Bára – v každé knize se vypráví díky kouzelnému atlasu do jiného historického období. Ocitla se například ve starověkém Egyptě, u husitů nebo v terezínském ghettu. Paní Válková už jejími příběhy naplnila jedenáct knih. Kromě toho píše i fantasy, ale já čtu zatím jenom Báru.

V malé útulné místnosti následovalo

další překvapení: poukaz na zatím ještě nevydanou knížku Veroniky Válkové, která vyjde na konci června a kterou mi doručí přímo z nakladatelství poštou. Hurá! Já totiž všechny Báří knížky doslova hltám a nikdy se nemohu dočkat, kdy už vyjde další.

Poté za námi s malým zpožděním dorazil až z Jihlavy i druhý člověk, s nímž jsem se toužila setkat – ilustrátor Petr Kopl, který doplňuje všechna Bářina dobrodružství o obrázky. Jeho styl kresby se mi hodně líbí. Petr Kopl je i autorem řady komiksových příběhů, některé znám a někdy mi stačí vidět jen jeden obrázek a hned vím, že ho kreslil on.

Teď přišlo asi to největší překvapení. Už vás někdy někdo portrétoval? „Petr ti

nakreslí tvůj portrét,“ řekla paní Válková. Nevěřila jsem vlastním uším. Když si Petr Kopl rozložil veškeré náčiní, zeptal se mě: „Chtěla bys být třeba nějaká superhrdinka?“ A já, že raději ne. Na superhrdiny moc nejsem. Paní Válková navrhl, že bych se tedy díky obrázku mohla objevit v některém z Bářiných příběhů. Jelikož mám nejraději knížku Vikingové – záhada rohatých přileb, vybrala jsem si toto období. Díky Petru Kopolovi jsem se dostala na přídi vikinské lodi drakkaru.

Když už měl obrázek rozkreslený, vyzvala mne paní šéfredaktorka Kočí, abych si s ní a paní Válkovou šla prohlédnout redakci a podívat se, jak knížky vznikají. Takže ilustrátor v té chvíli přišel o svůj model, ale jako správný profesionál mne dokázal dokreslit z paměti. Obrázek se mi hrozně moc líbí. Hned další den jsme ho dali zarámovat, abych si ho mohla pověsit v pokoji.

Procházka redakcí byla zajímavá.

Knížek s hlavní hrdinkou Bárou už vyšlo jedenáct!

U kresby hned poznám, když ji namaloval Petr Kopl. Ani se nedívám na podpis.

šance

Máš sen? Jsi žákem ZŠ nebo víceletého gymnázia? Umíš napsat reportáž? Dej vědět, jaké povolání by sis chtěl vyzkoušet nebo co zažít, a my se to vybraným zájemcům pokusíme splnit. rodina@mfdnes.cz

VIZITKA

JMENUJI SE ALŽBĚTA LACKOVÁ, JE MI 12 LET. PO PRÁZDNINÁCH PŮJDU DO TERCIE NA GYMNÁZIUM KARLA ČAPKA V DOBŘÍŠI. ZAJÍMÁM SE O HISTORII, MOC RÁDA ČTU. CHODÍM NA VÝTVARKU A SEDMÝM ROKEM DO SKAUTU. JEDNOU BYCH CHTĚLA BÝT SPISOVATELKOU.

Domů jsem si ze setkání s paní spisovatelkou Veronikou Válkovou odvezla celou kupu krásných knížek.

Všude mi hezky vysvětlili, jak co funguje a kde se co dělá. V oddělení jazykové korektury jsem se dozvěděla, že ti, co kontrolují, zda spisovatel nezanechal v textu z nepozornosti nějakou chybu, čtou celou knížku třeba pětkrát.

„To musí být hrozně těžké,“ zhrzola jsem se. Paní korektorky mi to odsouhlasily.

V kanceláři paní šéfredaktorky jsem si vyslechla příběh, proč knížky o Báře nejdřív vycházely v jiném nakladatelství, kde ale podle paní Válkové „Báře nerozuměli“. A tak ji od roku 2012 úspěšně vydává Grada. Následně jsme vyšplhali po schodech o patro výš a navštívili kancelář ředitele nakladatelství Milana Brunáta.

V téhle místnosti byla vystavená zeď z knih, které Grada vydala od počátku svého fungování. Vypadalo to ohromně působivě.

Vrátili jsme se zpět za panem ilustrátorem. Zatímco ještě na obrázku dodělával a vodovkami dobarvoval detaily, dovolil mi „prohrabat“ svůj penál s výtvarnými potřebami. Měl v něm i fezačku – jak mi vysvětlil, je na to, aby si mohl papír

odříznout poté, co dílo dokončí. To proto, aby se mu papír během tvorby různě nekroutil.

Už s hotovým obrázkem a podepsanými knihami jsem mohla oba autory vyzpovídat. „Takže...“ začala jsem, „jak se vlastně domlouvá spisovatel s ilustrátorem, aby byly obrázky přesně podle jeho představ?“ „Petře, mlč!“ přikázala nejdříve paní Válková. Ale samozřejmě mi to pak vysvětlovali oba.

Paní spisovatelka mi taky prozradila, že dřív, než vůbec začne psát, musí posbírat spoustu materiálů, po kterých pátrá všude možné. Tak třeba k poslední knížce o pirátech, která se odehrává na ostrovech patřících Islandu, potřebovala pro Petra Koplá podklady k tomu, jak asi lidé chodili oblečení. Jenže u islandské módy 17. století byl k nalezení všehovšudy jeden obrázek. A skoro žádné informace. Je to jako detektivní práce...

Čemu se vůbec nedivím, je to, že se přispousta dětí, které dřív knížku nevezly do ruky, rozečetla právě na Bářiných knížkách. Já sama jsem všechny díly přečetla už několikrát. Fakticky se moc dob-

ře čtou. Paní Válková mi také dovolila nahlédnout do svého zápisníku, ve kterém má zapsány všechny nápady a historická fakta důležitá pro realnost knížek. Tohle se do rukou jen tak někomu nedostane!

Když přišel čas rozloučení, vůbec se mi nechtělo odejít. Na setkání jsem si k podpisu přivezla deset knížek, zpět jsem jich vezla o mnoho víc: kromě těch mých podepsaných i novinku Veroniky Válkové Mezi piráty, dvě komiksové knížky Petra Koplá a čtyři díly Klobouků z Agarveny, k nimž vytvořil Petr Kopl obálky.

Když teď budu číst kteroukoliv Bář knížku, budu při tom myslet na to, kolik stránek paní Válková popsala a pak zase slova vyškrtnala, kolik informací musela sehnat, kolik fotografií a obrázků Petr Kopl nastudoval, aby mohl namalovat přesvědčivé ilustrace, a kolikrát mu jeho návrhy letěly od paní Válkové mailem zpátky s tím, že „tenhle klobouk se nosil až o padesát let později, než se děj knížky odehrává.“ Výsledek jejich dřiny ale stojí za to. Na tohle výjimečné setkání, které jsem si tak moc přála, nikdy nezapomenu. ■

rodina@mfdnes.cz